

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.183/2011/29. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év március hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2011. év április hó 28. napján kelt 24.B.562/2010/38. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott főbüntetését 2 (kettő) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A vádlott állandó lakcímét pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a 2011. április 30. napjától 2011. december 15. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 24.B.562/2010/38. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) bekezdés (5) bekezdés I. fordulat), ezért őt 3 év 3 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte és kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést téves minősítés miatt, valamint enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.479/2011/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A vádlotti védekezést figyelembe véve körültekintő bizonyítást folytatott le annak tisztázás érdekében, hogy a terhelt valóban jogos védelmi helyzetben lehetett-e, a sértett részéről érthette-e őt olyan támadás, melynek következtében vágott sérülése keletkezett. Vizsgálta a tanúk vallomás módosításának okát, az eljárás előre haladtával a terheltet menteni igyekvő tanúk megváltozott magatartásának indokát.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének eleget téve logikus érveléssel adott számot arról, hogy azt milyen bizonyítékokra alapította és a vádlotti védekezést miért nem fogadta el. A tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése törvényes. Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket is megfelelően vette számba, azokat súlyuk szerint értékelte. A kiszabott büntetés törvényes és szükséges ahhoz, hogy a vádlottat hasonló cselekmények elkövetésétől visszatartsa, ezért a büntetés enyhítése nem indokolt. Mindezek alapján az ítélet helyben hagyására tett indítványt.

A vádlott a nyilvános ülésen előadta, hogy időközben kibékült a sértettel, az első nyomozati vallomása során tett beismerő vallomását kívánja fenntartani. Őszintén megbánta a cselekmény elkövetését, rossz ügyvédi tanácsra vonta vissza nyomozati beismerő nyilatkozatát.

A védő perbeszédében a minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezését nem tartotta fenn. A megbánás és a beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülményként történő értékelésével lehetőséget látott a büntetési tartam alacsonyabb mértékben történő meghatározására. Kitért arra is, hogy az eljárás során mind a sértett, mind a vádlott szorgalmazták a közvetítői eljárást, amely arra utal, hogy a sértett nem kívánta a vádlott megbüntetését, mely körülményt a büntetés kiszabásánál nagy nyomatékkal kell figyelembe venni. A Btk. 47. § (3) bekezdésében írt büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás alkalmazását, másodlagosan a Btk. 90.§ (1) bekezdésében szabályozott szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztését indítványozta az időmúlásra is figyelemmel.

A vádlott az utolsó szó jogán beismerését megismételve enyhébb büntetés kiszabását kérte.

A bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megszegte. A 2010. év október hó 29.-i tárgyalási határnapon érdemi eljárási cselekményt nem végzett, csupán a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyv lényegét ismertette, amely érdemi eljárási cselekménynek a 4/2007. BK vélemény 287.§ (3) bekezdéséhez fűzött indokolása szerint nem tekinthető. Ilyennek minősült volna az igazságügyi-orvosszakértő véleményének,

okirati bizonyítékoknak a felolvasása, ismertetése, a vádlotthoz a személyi körülmények vagy cselekmény körében intézett bármely kérdés a válaszadással, mely a jegyzőkönyv tanúsága szerint nem hangzott el.

Miután az utolsó érdemi tárgyalás 2010. július hó 2. napján volt, az október 29.-i tárgyalási hatánap kiesése miatt a Btk. 287. § (3) bekezdésében írt 6 hónapos tárgyalási időköz az elsőfokú bíróság nem tartotta meg, a 2011. április 28.-i tárgyaláson a tárgyalást előről kellett volna kezdenie.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a 2010. július hó 2.-i tárgyalási hatánapon sor került a vádlott, a sértett, tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5 kihallgatására. A következő érdemi, 2011. április hó 28.-i tárgyaláson a bíróság dr. Csatai Tamás orvosszakértőt hallgatta meg, valamint az arra jogosultak perbeszédet tartottak, a bíróság ítéletet hozott. Az ügyész a vádbeli cselekmény minősítését perbeszédében a vádban írt Btk. 170.§ (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette helyett a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (5) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetése módosította.

A vádmódosítást követően a bíróság nem oktatta ki a vádlottat és a védőt, hogy a Be. 310.§ (2) bekezdés alapján lehetőségük van a tárgyalás elnapolásának kérésére a védelem előkészítése érdekében, ezen túl a bizonyítási eljárást sem nyitotta meg ismételten, és a vádlottat a súlyosabban minősülő bűncselekmény vonatkozásában nem nyilatkoztatta.

Ebben a körben ugyanakkor rögzíteni szükséges, hogy a vádtól eltérő minősülés lehetőségét az akkor már elkészített igazságügyi orvosszakértői véleményre alapítva a Budai Központi Kerületi Bíróság 2009. év december hó 1. napján kelt 11.B. XI. 1573/2008/17-I. számú végzésével megállapította, melyet a vádlottnak kézbesített. A vádlott a 2010. év július hó 2. napján megtartott tárgyaláson személyi adatainak felvételét követően úgy nyilatkozott, hogy érti a vádat, és azt is, hogy miért a Fővárosi Bíróság tárgyalja az ügyet.

A Fővárosi Ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a fent írt eljárási szabálysértések - amelyek relatív eljárási szabálysértésnek minősülnek - lényeges hatással voltak-e az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére illetőleg a büntetés kiszabására, melynek igenlő eldöntése az ítéletet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

Kétségtelen, hogy a törvényhozó által megállapított 6 hónapos tárgyalási időköz azért került meghatározásra, mert megítélése szerint ennyi idő elteltével a bírói emlékezet meghalványul. Ki kell emelni azt is, hogy a 2011. július 13. napjától hatályos 2011. évi LXXXIX. törvénnyel módosított Be. 287.§ (4) bekezdése szerint az időtúllépés és időtúllépés nélküli tanácsváltás esetére nézve egyaránt biztosított a tárgyalásnak az iratok ismertetésével történő megismétlése. Ez egyben azt is jelenti, hogy ma már nincs olyan ok a Be.-ben, amely miatt a tárgyalást úgy

kellene előről kezdeni, hogy az már a lefolytatott bizonyítás újrafelvételével járjon. A törvény alapján a tárgyalás anyagának ismertetése egyenértékű a megismételt bizonyítással. Ez a szabály az elsőfokú eljárás lefolytatása idején még nem volt hatályos, ugyanakkor a másodfokú bíróság figyelemmel volt e később hatályba lépő könnyítésre, amikor megítélte az eljárási szabálysértés kihatását az ítéletre. A törvényhozó az emlékezet felfrissítését ma már egyszerűsített formában is lehetségesnek tartja, ezért a kisebb terjedelmű, kevesebb vallomást tartalmazó ügyben, amelyben a vádlott végül bűnössége elismerésére is kierjedő beismerő vallomást tett, és amely eljárásban e szabálysértést sem a vádlott, sem meghatalmazott védői nem kifogásolták, a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a tárgyalási időköz közel 3 hónapos túllépése nem tekinthető az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező olyan eljárási szabálysértésnek, amely lényeges hatással lett volna az ítéletre (EBH. 2007/1593. számú és BH 2005/208. számú jogeset)

A vádlott az eljárás során tisztában volt azzal is, hogy a vád tárgyát képező cselekmény súlyosabban minősülhet, tudta, milyen váddal szemben kell védekeznie, ezért a módosított vád kapcsán elkövetett eljárási szabálysértés sem minősül az ítéletet lényegesen befolyásolónak.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. A vádlott, a tanúk, a szakértő figyelmeztetése törvényes volt. Az ellentmondásos vallomásokra tekintettel a vádlott és a tanúk elé tárta az eltérő vallomásrészeket, a szükséges szembesítéseket lefolytatta. Az igazságügyi orvosszakértőt részletesen meghallgatta a sérülések keletkezési mechanizmusával kapcsolatosan. Eljárás anyagává tette a releváns okirati bizonyítékokat, így a rendőri jelentéseket, szemlejegyzőkönyvet, fényképfelvételeket, zárójelentést.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésébe felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján csak kisebb kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

- A tényállás személyi része kiegészítendő a 2. oldal utolsó bekezdését követően azzal, hogy a Budaörsi Városi Ügyészség a B.464/2010/35. számú 2010. év augusztus hó 24 napján kelt végzésével a vádlott ellen rablás miatt indult büntetőeljárást megszüntette.
- A történeti tényállás 3. bekezdése első mondatát kiegészíti azzal, hogy a cselekmény a Budapest XI. kerület, Kamaraerdei úton lévő 87. számú busz végállomásának közelében a kiserdőben, hétvégi házas területen, számozás nélküli, elhanyagolt telken lévő hulladék deszkákból házilag összeállított kunyhó mellett történt.

Az így kiegészített tényállás már minden tekintetben megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének is, számot adott arról, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetre hivatkozását miért vetette el és miért alapított tényállást a tanúk nyomozati

nyilatkozataira, melyeket az orvosszakértői vélemény is alátámasztott. Megindokolta azt is, hogy tanú² kivételével a megváltoztatott tárgyalási vallomásokat miért kellett elvetni, kifejtette, hogy a tanúk a bírósági szakban miért változtatták meg nyilatkozataikat, amely érveléssel a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket nagyobb részben felsorolta. További súlyosító körülményként szükséges értékelni, hogy a sértett a bántalmazás következményeképpen a minősítés megállapítását lehetővé tevő sérüléseken túlmenő sokszoros törést szenvedett el.

Nyomatékos további enyhítő körülmény a másodfokú eljárásban megtett bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás, őszinte megbánás és az életveszély közvetettsége.

A teljes körben felsorolt bűnösségi körülmények tükrében a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés eltúlzottan szigorú, lényeges enyhítésük indokolt.

A Btk. 170.§ (5) bekezdésében meghatározott 2-8 évig terjedő büntetési tételkeret alsó határához közelítő 2 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés főbüntetés és 3 év tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés elégséges a Btk. 37.§-ban írt büntetési cél eléréséhez.

A másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a védő által indítványozott büntetés fele része letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás kedvezményének alkalmazására, mert nem talált olyan, a törvény által megkívánt különös méltánylást érdemlő okot, amely a Btk. 47.§ (3) bekezdésének alkalmazását lehetővé tett volna.

Ugyancsak nem volt indokolt a Btk. 90.§ (1) bekezdésének alkalmazása, mert ez az indokolás nélküli védői kérelem már az elbíráláskori jogszabály - mint a vádlottra esetlegesen kedvezőbb - figyelembevételét vetette fel, mert a jogintézményt a 2009. évi LXXX. törvény 29.§ (2) bekezdése vezette be, amely 2010. május hó 1. napjától hatályos. A másodfokú bíróság megítélése szerint az elbíráláskori törvény összhatásában a vádlottra nem kedvezőbb az elkövetéskori jogszabálynál, ezért a szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztése fel sem vetődhet.

Az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezése a bűnügyi költséggel kapcsolatban törvényes.

A másodfokú bíróság a vádlott lakcímkártyája alapján pontosította állandó lakcímét.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 361. § szerinti nyilvános ülés keretében eljárva büntetés kiszabási részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdés alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően az elsőfokú bíróság elrendelte a vádlott előzetes letartóztatását, melynek fogamatba vételére a közérdekű munka helyébe lépő szabadságvesztés töltése miatt 2011. év április hó 30. napján került sor. A Legfelsőbb Bíróság a kényszerintézkedést megszüntetette, a büntetés-végrehajtási intézet közlése szerint a vádlott 2011. év december hó 15. napján szabadult, ezért az előzetes letartóztatásban töltött időt a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése szerint beszámította.

Budapest, 2012. év március hó 29. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk..

Révész Tamásné sk.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 24.B. 562/2010/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf. 183/2011/29. számú ítéletével eszközölt változtatással 2012. március hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év március hó 29. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kukucska Erzsébet
írnok